

VALLANKUMOUKSELLISTEN LAKKOJEN JA KATUMIELENOSOITUSTEN KEHITYS

Jo aikoja sitten on osoitettu ja yleisesti tunnustettu, että vuosi 1912 on merkillepantava ilmiö lakkotaistelun kehityksessä. Mutta kaikki eivät ole käsittäneet eivätkä arvostaneet oikein tätä ilmiötä.

Ottakaamme tiedot poliittisista lakoista vuoden ensimmäisten 11 kuukauden ajalta. Ne ovat tällaiset:

Vuonna 1905.....	1.052	tuhatta
" 1906.....	642	"
" 1907.....	540	"
.....
vuonna 1912.....	noin 900	tuhatta

Poliittisten lakkojen osanottajien määrä oli ensimmäisten 9 kuukauden aikana kaikkein varovaisimpien laskelmien mukaan 700 tuhatta henkeä. Valtuutettujen jäävämmisen johdosta puhjenneisiin lakkoihin Pietarissa osallistui noin 50 tuh. työläistä, vastalauselakkoon Sevastopolin teloitusten johdosta ja marraskuun 15 päivän, Duuman avajaispäivän, lakkoon osallistui Moskovan *tehtailijain yhdistyksen* tietojen mukaan 188 tuh. henkeä. Nämä tiedot koskevat aikaa ennen marraskuun 20 päivää. On selvää, että 900 tuhatta on minimaalinen luku. Vaikkapa vähentäisimme 100 tuhatta, joita tuskin voidaan verrata vuosiin 1905—1907 (tehtaat, jotka *eivät* kuulu tehdastarkastuksen toimivaltaan), saamme 800 tuhatta.

Joka tapauksessa liike on kieltämättä sivuuttanut vuodet 1906 ja 1907 ja *jäänyt hiukan jälkeen* vuodesta 1905!

Mitä se merkitsee?

Liikkeen yleiskansallinen mittavuus on nykyhetkellä tietenkin paljon vähäisempi kuin vuonna 1905. Vallankumouksellisen nousun *alku* on niin muodoin nyt *verrattomasti korkeampi* kuin se oli ensimmäisen vallankumouksen edellä. Lähestyvässä toisessa vallankumouksessa niin muodoin ilmenee jo nyt, että proletariaatilla on *paljon suuremmat* vallankumouksellisen tarmon varat. Proletariaatin lukumäärä on suurentunut minimum* 20 prosentilla. Proletariaatin keskittyminen on kasvanut. Nopeassa tahdissa tapahtuvan maasta vapautumisen ansiosta liikkeen aito proletaarinen perustuki on voimistunut. „Koti”-teollisuudessa, käsityöammateissa ja maataloudessa ovat proletaarisen ja puoliproletaarisen väestön joukot lisääntyneet niin suunnattomasti, että sitä on mahdoton laskea.

Ja vihdoin on kasvanut edistyneimmän demokraattisen luokan tietoisuus, kokemus ja päättäväisyys. Siitä ovat kaikki samaa mieltä, mutta mitä siitä seuraa, sitä eivät kaikki rohkene ajatella loppuun saakka. Kaikki eivät uskalla katsoa totuutta suoraan silmiin ja myöntää, että olemme tekemisissä *vallankumouksellisten* joukkolakkojen, *vallankumouksellisen* nousun alkuvaiheen kanssa.

Siihen viittaa ennen kaikkea tärkein ja objektiivisin tosi-seikka, jossa on vähiten subjektiivisen tulkinnan varaa: liikkeen mittasuhteet. Ainoassakaan maassa maailmassa — ilman vallankumouksellisen yhteiskunnallisen tilanteen luomia ehtoja — ei voitaisi monta kertaa vuodessa nostattaa satoja tuhansia työläisiä mitä erilaisimpien vaikutteiden aiheuttamiin poliittisiin esiintymisiin. Mutta meillä tällainen nousu on käynnissä valtoimesti, on käynnissä siksi, että puoliproletaariseen ja talonpoikaisväestöön kuuluvat kymmenet miljoonat ihmiset siirtävät, niin sanoaksemme, etujoukolleen keskittyntä suuttumuksen mielialaansa, joka kuohuu ja pursuaa yli äyräitten.

Venäjän työväen vallankumouksellinen lakkoliike vuonna 1912 oli luonteeltaan yleiskansallista sanan täydessä merkityksessä. Sillä yleiskansallista liikettä ei pidä käsittää lainkaan sellaiseksi liikkeeksi, jonka kanssa koko porvaristo tai ainakin liberaalinen porvaristo on — porvarillis-demokraattisen vallankumouksen oloissa — solidaarinen. Niin

* — vähintään. *Toim.*

käsittävät vain opportunistit. Ei. Yleiskansallista on se liike, joka ilmentää koko maan objektiivisia tarpeita ja antaa samalla raskaita iskujaan maan kehitystä haittaavan vihollisen päävoimille. Yleiskansallista on se liike, joka saa osakseen väestön valtavan enemmistön myötätunnon.

Nimenomaan tällaista on kuluvana vuotena työväen poliittinen liike, jota kaikkien työtätekevien ja sorrettujen, koko laajojen kansanjoukkojen myötätunto tukee, niin heikkoja, poljettuja, hajanaisia ja avuttomia kuin nämä joukot ovatkin. Liberaalien ja demokraattien rajojen selveneminen (mitä ei ole saatu aikaan ilman taistelua niitä vastaan, jotka haaveilivat „Duuman tempaamisesta taantumuksen käsistä”) on tavattoman suuri plussa uudelle liikkeelle. Menestyäkseen on vallankumouksen mahdollisimman tarkasti tiedettävä, kenen kanssa voidaan mennä yhdessä taisteluun, kuka on epäluotettava liittolainen ja missä on todellinen vihollinen.

Sen vuoksi liberaalien (kadettien) suoranaissilla esiintymisillä uutta vallankumousta vastaan onkin niin suuri merkitys. Sen vuoksi Venäjällä nimenomaan nyt onkin aivan poikkeuksellinen (Eurooppaan verrattuna) merkitys tasavalta-tunnuksella, joka puhdistaa taistelunhaluisten kansanjoukkojen tietoisuuden niistä monarkistisista (myös „perustuslaillisista”) harhoista, jotka niin suuresti heikensivät vuoden 1905 rynnäkköä. Venäjän uuden vallankumouksen kehitymisessä on kahdella seikalla historiallinen merkitys: ensinnäkin, huhti—toukokuun lakot, jolloin Pietarin työläiset — jopa huolimatta heidän johtavan elimensä, Pietarin komitean, vangitsemisesta — esittivät tunnuksen: tasavalta, 8-tuntinen työpäivä ja maiden konfiskointi. Toiseksi, marraskuun lakot ja mielenosoitukset (ks. kirjeitä Riiasta ja Moskovasta¹¹⁷; Pietarissa tapahtui samaa, mutta vangitsemiset riistivät meiltä kirjeenvaihtajamme). Näiden mielenosoitusten tunnuksena ei ollut ainoastaan „alas kuolemanrangaistus! alas sota!”, vaan myös „eläköön vallankumouksellinen työväenluokka ja vallankumousarmeija!”

Pietarin, Riian ja Moskovian kaduilla proletariaatti ojensi kätensä talonpojista kokoonpannun sotaväen parhaimmistolle, joka oli noussut sankarillisesti taisteluun monarkiaa vastaan.

* * *

Liberaalinen porvaristo on uutta vallankumousta vastaan, vallankumouksellista joukkolakkoa vastaan. Mutta liberaalit eivät lainkaan ole poliittisia lakkoja vastaan yleensä, jos ne merkitsevät vain „elpymistä” ja kannattavat vain liberaalista perustuslaillisten reformien tunnusta. Ja likvidaattorimme, huolimatta „hyivistä” aikeistaan, ovat objektiivisesti aivan tavallisia vastavallankumouksellisen porvariston käskyläisiä, jotka kunnioittivat molempia historiallisia nousukausia „esiintymisillä”... vallankumouksellisia lakkoja vastaan!! „Nevski Golos” lehden 1. numerossa toukokuun 20 pnä 1912 nousi unohtumaton ja verraton V. Jezhov vastustamaan taloudellisten lakkojen „mutkistamista” poliittisilla ja päinvastoin, hän nousi niiden „vahingollista toisiinsa sekoittamista” vastaan (vertaa „Sotsial-Demokrat” № 27, s. 4 *).

Marraskuussa 1912 myöskin likvidaattorien „Lutsh” hyökäsi lakkoja vastaan. Sitten se yritti johdattaa vaarinpitämättömät ihmiset „väärälle tielle” vedoten siihen, että myöskin sosialidemokraattinen ryhmä oli marraskuun 15 päivän lakkoa vastaan. Mutta ken vähänkin syventyy tapahtumain merkitykseen, huomaa helposti „Lutshin” tekemän väärennyksen.

Aivan niin, sekä sosialidemokraattinen ryhmä että Pietarin komitea pitivät marraskuun 15 päivän lakkoa sopimattomaan aikaan julistettuna lakkona. Ne varoittivat, ettei kyseistä lakkoa pidä julistaa tuona päivänä. Työväenlehdistö oli velvollinen tiedottamaan siitä. Sekä „Lutsh” että „Pravda” tekivätkin sen.

Mutta „Lutsh” ei rajoittunut siihen.

Marraskuun 15 päivän tapahtumain jälkeen (jolloin kaikkein innokkaimmin lakkoili se samainen Viipurin puoli, joka on tähän saakka ollut eniten sidottu menshevikkeihin), sen jälkeen, kun liike oli paisunut mielenosoitukseksi, kaikkiviisas „Lutsh” julkaisi kirjoituksia (pääkirjoitus ja marraskuun 17 päivän pääkirjoituksen jälkeen alakertakirjoitus marraskuun 21 pnä), joissa se pauhasi „voimien vaarallista haaskausta” vastaan ja uskotteli, että „jos lakkoihin turvaudutaan tiheään, niin ne eivät saa osakseen

* Ks. tätä osaa, ss. 102—103. *Toim.*

myötämielisyyttä”, ja esitti tunnuksen: „etsikäämme toinen tie”, „kapinalemahduksilla (!?) ei saada mitään aikaan”, ja kiljui „lakkoiluleikkiä” vastaan.

Juuri tämä tällainen „filosofianne”, herrat likvidaattorit, johon Pietarin työläiset ovat jo aikoja sitten saaneet tutustua sekä „Nevski Golos” lehdestä että teidän „aloite-ryhmänne” jäsenten puheista, on herättänyt Pietarin työläisissä oikeutettua vihaa ja inhoa teitä kohtaan. Jokin erillinen lakko saattaa epäonnistua tai puhjeta sopimattomaan aikaan. Mutta vain liberaalit ja vastavallankumoukselliset voivat puhua „lakkoiluleikistä” silloin, kun on käynnissä eräs maailman mahtavimmista liikkeistä, joka on nostattanut liikkeelle miltei miljoona proletaaria!

Tiheään toistuvat lakot saattavat näännyttää työläisiä. On täysin mahdollista, että tällöin joudutaan kehottamaan lyhempiin lakkoihin ja paremmin valmistettuihin mielenosoituksiin. Mutta marraskuun 15 päivän tapahtuma onkin merkillepantava juuri siksi, että se on uusi askel eteenpäin mielenosoitusliikkeessä!

Sen sijaan, että olisitte tunnustaneet rehellisesti virheenne (sillä te olette ilmeisesti erehtyneet marraskuun 15 päivän merkityksen suhteen),— te, likvidaattorit, ryhdyitte mitä häikäilemättömimpien liberaalien tavoin puhumaan vallankumouksellisen vetoamuksen „poliittisesta tökeryydestä”,— te, jotka tankkaatte liberaalisen politiikan aakkosia!

Päätelköt työläiset itse, mitä arvoa on likvidaattorien imartelevilla puheilla heidän „yhtenäisyydestään” puolueen kanssa, kun he vallankumouksellisten lakkojen ja mielenosoitusten puhkeamisen ja kehittymisen kaudella nousevat taisteluun niitä vastaan soimaten legaalissa lehdistössä illegaalisia lakkovetoamuksia!!

* * *

On muuten olemassa syvällisempikin syy siihen, miksi likvidaattorit julistivat sotaretken lakkoja vastaan. Likvidaattorit ovat liberaalien orjia. Liberaalit taas voivat pahoin vallankumouksellisten lakkojen sitkeydestä. Myös „progressisti”-tehtailija on alkanut motkottaa ja jopa raivota. Miljukovit ovat alkaneet pelätä Rodzjankon kanssa solmimansa „liiton” turvallisuutta.

Likvidaattorien politiikka pyrkii alistamaan työläiset liberaaleille. Marxilainen politiikka nostattaa työläiset *talonpoikaiston* johtajien tehtävään. Siitä ei voida puhua julkisesti, hrat likvidaattorit, mutta sitä pitää harkita ja siitä pitää puhua niiden, jotka tahtovat olla vallankumouksellisia sosialidemokraatteja.

Vapaassa, perustuslaillisessa Euroopassa poliittisen lakon tarkoituksena on toistaiseksi (niin kauan kuin *sosialistinen* vallankumous ei vielä ole alkanut) taistelu erillisten reformien puolesta. Orja-Venäjällä, aasialaisella, tsaristisella Venäjällä, joka kulkee seuraavaa *porvarillis-demokraattista* vallankumousta kohti, poliittinen lakko on ainoa todellinen keino, jolla talonpoikaisto ja talonpojista muodostetun sotaväen parhaimmisto voidaan saada liikkeelle, innostumaan, kuohumaan ja nostetuksi vallankumoukselliseen taisteluun! Venäjän onneksi on jo eletty ohi se aika, jolloin ei ollut muita „kansaan menijöitä” kuin sankarilliset narodnikkiyksilöt. On menemässä menojaan se aika, jolloin terroristi-tyksilöt saattoivat puhua kansan „innostamisesta” terrorin avulla. Venäjä on jättänyt jälkeensä nuo surulliset ajat. Vallankumouksellinen proletariaatti löysi vuonna 1905 toisenlaisen „tien kansaan”, toisenlaisen keinon joukkojen vetämiseksi mukaan liikkeeseen.

Tämä keino on vallankumouksellinen lakko, sitkeä, paikasta toiseen, maan ääreltä toiselle kantautuva lakko, toistuva lakko,—lakko, joka nostattaa takapajuisia uuteen elämään taistelullaan taloudellisten parannusten puolesta,—lakko, joka leimaa häpeällä ja piiskaa jokaista suurta, tsarismiin toimeenpanemaa väkivaltaisuutta, mielivaltaisuutta ja rikosta,—mielenosoituslakko, joka nostaa punaisen lipun hulmuamaan pääkaupunkien kaduilla ja vie *joukkoihin*, kansaan vallankumouksellisia puheita sekä vallankumouksellisia tunnuksia.

Sellaista lakkoa ei saada puhkeamaan keinotekoisesti, mutta sitä ei voida myöskään pysäyttää, kun siihen jo osallistuu monia satoja tuhansia.

Antaa liberaalin, joka on heltynyt siitä, että hänet istutettiin tuolille „itsensä” Rodzjankon rinnalle, puhua työläisille: „veljet! ei pidä kapinoida, etsikää toista tietä, ryhtykää rauhalliseen ammatilliseen liikkeeseen, valmistakaa itseänne vakavasti julkiseen eurooppalaismalliseen puolueeseen, älkää nostattako talonpoikaa mellakoimaan, älkää hukatko

tarmoanne lakkoihin, muussa tapauksessa „me” lakkaamme olemasta teille myötämielisiä”!

Työläiset osaavat arvostaa tällaiset puheet ja tuntevat ne jopa siinäkin „melkein marxilaisessa” sana-asussa, jonka kuka tahansa „Lutshin” kynäilijöistä on niille antanut.

Työläiset keskittävät kaiken huomionsa valtoimesti kasvavan vallankumouksellisen lakon *tietoiseen* tukemiseen, voimistamiseen, kehittämiseen ja vankistamiseen talonpoikaiston ja sotaväen valmentamiseksi kapinaan. Jos lakot näännyttävät työläisiä, niin on niihin ryhdyttävä vuorotellen, antaen toisten levätä ja nostattaen taisteluun toisia, levänneitä tai „vereksiä” voimia. On järjestettävä lyhempiä lakkoja. Silloin tällöin on lakkojen asemesta järjestettävä mielenosoituksia. Mutta pääasia on, että lakkoja, joukkokokouksia ja mielenosoituksia järjestetään jatkuvasti, että koko talonpoikaisto ja koko sotaväki saa tietää työläisten sitkeästä taistelusta, että maaseutu, jopa kaukaisin syrjäseutukin, näkee, että kaupungissa on rauhatonta, että „omat” ovat nousseet, että he taistelevat elämästä ja kuolemasta, että he taistelevat paremman elämän ja suuremman palkan puolesta, viranomaisten harjoittaman väkivallan ja mielivallan lakkauttamisen puolesta, tilanherramaiden talonpojille luovuttamisen puolesta, tsaristisen tilanherramonarkian kukistamisen puolesta, tasavallan puolesta. Työläisten vallankumouksellisesta lakosta on saatava muodostetuksi keskiö, joka vetää puoleensa maaseudun syvälle syöpynyttä kiihtymystä ja hillittyä tyytymättömyyttä ynnä kasarmeissa vallitsevaa suuttumusta. Sen hyväksi on työskenneltävä herkeämättä,— ja me saamme nähdä sen päivän, jolloin proletariaatti yhdessä talonpoikaiston ja sotaväen kanssa, nousten kansankapinaan, suistaa alas tilanherrat ja kukistaa tsaristisen monarkian.

P. S.* „Lutsh” edistyy: avomielisen V. A:n (№ 56) jälkeen — diplomaatti F. D.¹¹⁸ (№ 65). Mutta „diplomatiasta” huolimatta F. D:n puheiden sisältö on sama: vallankumouksellista lakkoa *vastaan!* Edessämme on aito liberaali, jolla ei ole *edes mielessä* sellaista, että lakot herättävät talonpoikia, johdattavat heitä kapinaan, kehittävät *vallanku-*

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

mouksellista agitaatiota joukkojen keskuudessa, herättävät sotaväkeä, että lakoista (mikäli ne näänyttävät) on siirryttävä katumielenosoituksiin j.n.e.

F. D:n äitelät liberaaliset fraasit „taistelusta järjestäytymisoikeuden puolesta” „lähimpänä tehtävänä” — perustuslaillinen reformi „päiväjärjestyksessä” Treshtshenkovin kaudella! — ovat ainoana verhona peittämässä sitä taistelua, jota „Lutsh” käy vallankumouksellisia lakkoja vastaan. Vähältä tämä tuntuu, herrat likvidaattorit!

„Sotsial-Demokrat” № 30,
tammikuun 12 (25) pnä 1913

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan
